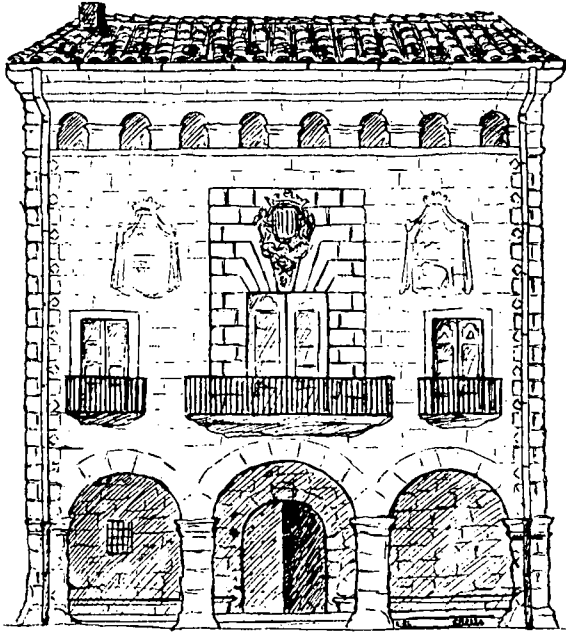

LA CASA DE LA VILLA

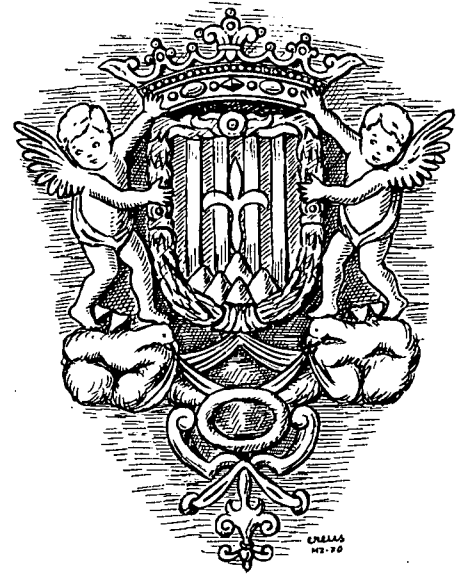
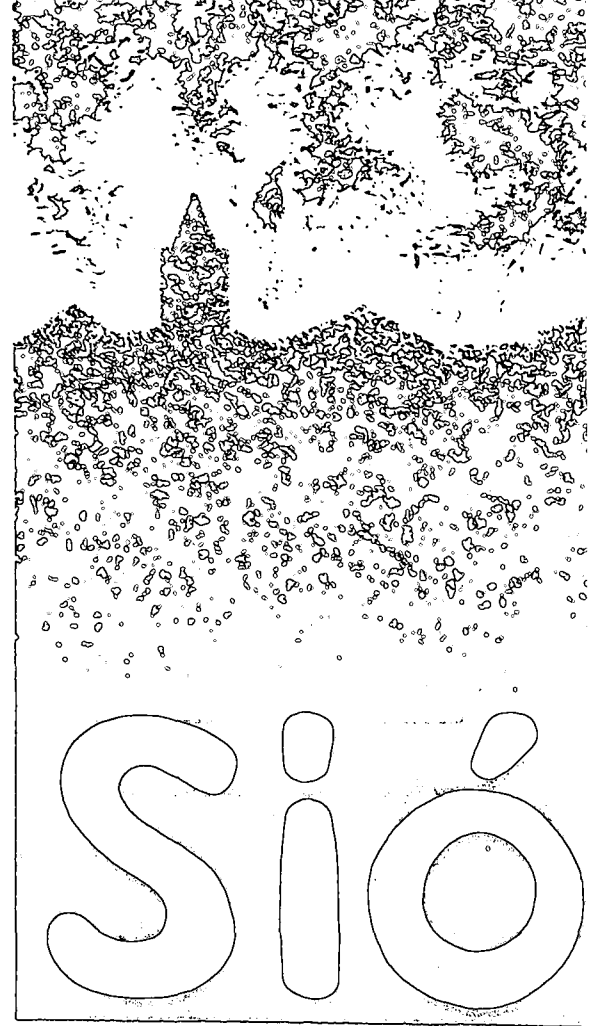
Al visitar la Plaza de la Iglesia, con razón uno se interesa por el fantástico pórtico del templo, joya artística digna de ser admirada; pero ello es motivo de que generalmente no se dé cuenta de que su pétreo mole va acompañada por el edificio del Ayuntamiento, y ambas en conjunto dan a nuestra plaza este aire de solera y antigüedad imprescindible al rango de nuestra Villa.

Su configuración es bien sencilla, con el ornato justo para dar al edificio el estilo elegante y sobrio de toda cosa seria. Parece cual si intencionadamente se hubiera prescindido en él de todo vestigio escultórico y arquitectónico que menguara la atención que merece nuestro templo. Tan sólo un hermoso escudo de Agramunt enmarcado por dos figuras infantiles y algún motivo ornamental, sirve como centro de la fachada, en la que los bloques de piedra, perfectamente distribuidos, le dan esta elegancia que nos admira. Los tres pórticos de su base con sus pilares aligeran el conjunto, y el enmarque del balcón central, coronado por el escudo, le confieren la justa altivez que corresponde a la casa del pueblo.

En el interior de los pórticos, adosados a las paredes hay unos bancos de piedra, y en el pórtico izquierdo puede observarse una ventana enrejada que corresponde a la cárcel de Agramunt, afortunadamente casi en desuso.

El desgaste de algunos sillares da idea de la antigüedad del edificio, en el que se pueden apreciar unas pinturas representando otros escudos, en uno de los cuales aún está legible «Reinado de Isabel II».

Un remoce como el efectuado en la fachada de la Iglesia, daría a nuestra casa consistorial todo su esplendor.

EL LECTOR OPINA...

Sr. Director de SIO:

Voldria referir-me breument a l'article "L'erotització d'Agramunt", que firmava el mes passat el nostre comú amic "Lo Pilar de les Perdius".

Estic segur que a l'escriure aquells papers, "Lo Pilar de les Perdius" no tenia altre propòsit que posar de relleu, en termes generals, aquest fenomen de la vida moderna que ell anomena "erotització". I a la vegada, manifestar les seves particulars opinions sobre l'esmentat fenomen.

Ara bé, hi ha el perill que a través del referit article, el llegidor foraster es formi un concepte de la nostra Vila molt allunyat de la realitat. Perquè si hom interpreta certes frases al peu de la lletra, fàcilment pot arribar a creure que a Agramunt tot va a l'ample. I això no és pas veritat.

Ben cert que els agramuntins gaudim d'una extraordinària capacitat per a la recepció i assimilació de tota mena de novetats. Agramunt ho és tot menys un poble retrògrad. Però aquell mínim de decència —o si voleu d'educació— imprescindible a tota societat que es consideri civilitzada, encara no l'hem perdut i tant-de-bò no el perdem mai.

Vull dir que entre nosaltres les "sessions públiques d'amor" van més escasses que l'aigua potable durant la darrera tanca del Canal. Que ja és dir! I les persones que han tingut ocasió de contemplar alguna d'aquestes "sessions" sense necessitat de pagar entrada, poden donar fe que la "representació" no va tenir lloc ni a la llum del sol, ni en cap indret cèntric de la Vila. I encara caldria aclarir si els protagonistes eren veïns d'Agramunt.

LLUIS PONS SERRA

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres

Telèfon 51126

PAS DE LA CASA - ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)
Imprenta Miguel Pera-Guimerá, 13-Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Asamblea en el Casal

Amadeo Amigó reelegido Presidente

El día 22 de Febrero la Sociedad Cultural Recreativa «Casino Agramuntés» celebró su reunión general ordinaria. Presidía D. Amadeo Amigó Pla, acompañado de la casi totalidad de la Junta Directiva. Como de costumbre la asistencia de socios fué más bien escasa.

Abierta la sesión y tras aprobar por unanimidad el acta anterior, se procedió a leer las cuentas del año 1.969. Se ingresó un total de 2 046.235'29 ptas. y se pagó por valor de 2 028 896'59 ptas. Si a la diferencia agregamos el saldo de las cuentas bancarias, resulta que el total disponible en 31-XII-69 era de ptas. 257.493'17. Los presupuestos nivelados de ingresos y gastos para el año 1.970, suman cada uno 937 493'17 ptas. Tanto las cuentas como los presupuestos fueron aprobados por unanimidad.

Siguiendo con el orden del día, se procedió a la renovación reglamentaria de la mitad de la Junta Directiva. Cesan por el grupo de socios fundadores D. Pablo Bernaus Llovera y D. José M.º Roqué Mora. Y por el grupo de socios accionistas D. Amadeo Amigó Pla, D. Manuel Ginestá Carné, D. José M.º París Piqué y D. Pedro Roig Mora.

Iba a iniciarse la votación cuando el socio D. Manuel Mazón Ribó propuso a la Asamblea que se aceptara sin necesidad de votar, la candidatura propuesta por los seis miembros de la Junta Directiva que continúan en el cargo, candidatura que figuraba expuesta en el tablón de anuncios de la entidad. Tras una breve deliberación, la Asamblea aceptó la sugerencia del Sr. Mazón y por unanimidad quedaron elegidos:

Socios Fundadores: D. José M.º Coll Jové
D. José M.º Roqué Mora
Socios Accionistas: D. Amadeo Amigó Pla
D. Alberto Cuñat Serra
D. Manuel Ginestá Carné
D. Ramón Penella Bertrán

Posteriormente, el día 26 de Febrero, los componentes de la nueva Junta distribuyeron, por elección secreta, los cargos de la misma: quedando constituida en la siguiente forma:

PRESIDENTE: D. Amadeo Amigó Pla
VICEPRESIDENTE: D. José Martí Bonastre
SECRETARIO: D. Luís Pons Serra
TESORERO: D. Miguel Figuera Fontanet
CONTADOR: D. José M.º Roqué Mora
VOCALES: D. Jaime Bonet Boix
D. José M.º Coll Jové
D. Alberto Cuñat Serra
D. Manuel Ginestá Carné
D. José M.º Inglés Miralles
D. José Pedrós Pampalona
D. Ramón Penella Bertrán

Pons.

CURSO DE FORMACION

Prosigue el Curso de Formación Religiosa en el Foment Parroquial. Durante el mes de febrero se han celebrado las siguientes conferencias: "La Fe dinámica", "El Matrimonio cristià", "Vida familiar, conflicte de generacions", y "Consciència, Llibertat i Responsabilitat", a cargo respectivamente de los Rdos. Jaume Jordana, Francesc Sabaté (nuestro Párroco), Ramón Vidardell y Antoni Vidal.

TELEFONOS

El día 7 de febrero entró en funcionamiento la nueva Central Telefónica instalada en la Avda. M. Jolonch, con capacidad para 400 números. Anteriormente disponíamos de 250 teléfonos, pero la ampliación de 150 números más ha resultado insuficiente con vistas al futuro, ya que el cuadro actual está prácticamente cubierto.

SEÑALIZACION

Gracias a una gestión directa de nuestra primera autoridad municipal, la peligrosa curva de La Casilla, en la carretera de Tárrega, donde tantos accidentes se han producido, ha sido señalizada convenientemente.

SELECCIONADA P.A.R T.V.E.

En el curso de T.V.E. "Los mejores 1969" ha sido seleccionada la niña agrumuntesa Judit Castellá Escalá y con tal motivo ha participado en un viaje a Valencia.

ARRANQUE DE ARBOLES

Se ha practicado un arranque masivo de árboles en el camino de los Lavaderos y en el de la Gasolinera. El motivo es que estorbaban la circulación sin apenas ninguna ventaja.

TRADICION

El "Dijous Gras" es una tradición que aun perdura y fueron numerosos los pequeños que lo celebraron con la clásica "berenada".

ACCIDENTE

Lo sufrió el industrial D. Juan Ibarz cerca de Asentiu, cuando viajaba en automóvil con su esposa y un hijo de poca edad, sin graves consecuencias para las personas.

VISITA DEL SR. OBISPO

El Dr. Malla Call, Administrador Apostólico de Seu d'Urgell, estuvo el día 27 de febrero en nuestra parroquia en visita privada. Aprovechó la estancia para administrar el Sacramento de la Confirmación a unos 270 niños y niñas de Agramunt y pueblos de la comarca.

"MAJORETTES"

Nuestras "majorettes" y su inseparable Banda de Cornetas y Tambores están de actualidad. Cuando escribimos estas líneas está prevista su participación en la "Festa de l'aigua" de Almacelles, el día 2 de marzo. Les deseamos toda suerte de éxitos.

EL PROBLEMA DEL AGUA

Durante el período de cierre del Canal de Urgell que finalizó a primeros de febrero, se agotó prácticamente el agua potable, porque la que se nos suministraba a domicilio, procedente al parecer de filtraciones de la "Mina" de Montclar, no reunía condiciones para usos culinarios. Además de los típicos inconvenientes del agua "crua" —no cocer las legumbres y no disolver el jabón— comunicaba un sabor amargo a los caldos y cocidos. Durante los últimos diez o doce días los agrumunteses nos afanamos por algo que parecía definitivamente superado: mendigar agua potable a las pocas "cisternas" de la localidad y a las escasas balsas aprovechables del término.

Nos informan que para el período de cierre actual, que finalizará por San José, se han tomado medidas para evitar la repetición de lo sucedido.

METEOROLOGICAS

Durante febrero han abundado los días raros y fríos, con fuertes vientos, alguna que otra helada y ausencia de lluvia.

X I C

Qui conegui bé els carrers de la vila s'haurà donat compte de la seva singular estructura que si en molts cassos respon a l'idea d'una recta, com el del Castell, en altres suggereixen d'una lletra: així en el de Sió descobrim una «L»; en el de la Carabaça, una «V»; extrems que el llegidor podrà comprovar sobre el plànol que hi ha exposat a la Segreteria de l'Ajuntament.

De tots nostres carrers és el de la Sabateria el que reclama avui nostra atenció, no pel fet de la seva configuració, que dona l'idea d'una «U» amb els seus tres trams, sinó per trobar-s'hi la casa de que és propietari nostre bon amic Pau Ros Estany, coneguda popularment per «cal Missoia». Què té de particular aquesta casa? Fixeu-s'hi quan passeu pel seu davant i veureu que és la única del troç de carrer del costat de migdia a la dreta pujant que conserva la meitat de l'antic cobert que un dia tingué sencer, com el tenien totes les altres cases, els quals poc a poc han desaparegut al fer els amos de cada una les obres precises per convertir els baixos en botigues. Però no és sols per això que cal Missoia ens interessa.

Ens interessa perquè hi havia viscut un dels molts espartenyers que confeccionaven les ESPARDENYES AGRAMUNTINES, aquelles de tan bones característiques que havien aconseguit imposar-se en el mercat regional. En aquell mig cobert, convertit en treballador, el Pau Ros Quintana confeccionava les espartenyas amb la sola de treneta de canem relligada amb cordill de la mateixa fibra, amb puntera i rera-taló de lena i amb una colla de vetes que anaven del davant al darrera i a l'inrevés. La treneta era importada però no el cordill, el qual era filat al «Pla dels corders» situat per damunt del Raval de Baix, lloc per on passa avui el camí que va des de sota l'era del Joan Pons —abans del Marianet— fins a cal Solanes i cal Bergués.

Al vell Missoia l'estimava molt perquè m'havia contat moltes rondalles a la bora del foc de casa nostra. Era andador de la Germanat de la Sang, de la qual el meu pare havia estat president en algú d'aquells anys en que l'entitat complia una missió social. Els directius es reunien al nostre entressol i mentres durava la sessió, si era a l'hivern el bon home es refugiava a la nostra cuina, i era llavors que ens embadalliem amb els seus preciosos contes.

L'hereu d'aquell Pau es feu paleta i sols esporàdicament feia espartenyas quan la pastereta havia d'estar en vaga els dies inclements d'hivern. El Bepet del i no són pocs els que el tenen present, Missoia no fa molts anys que es morí però ja no tants els que el recordin com a tenor d'aquelles zarzuelas que es representaven a cal Falsé en el primer decenni d'aquest segle. Durant la Dictadura el Josep Ros Pons explicava amb molt ènfasi que havia jugat al billar durant la Guerra de Cuba amb el que llavors era el tinent Miquel Primo de Rivera i el 13 de setembre de 1923 Capità General de Catalunya.

J. VILADOT-PUIG

LABORATORIO
DE ANALISIS

Treball en comú, profit segú.

La cançó diu: «Ja fa molt temps vàrem emprendre el llarg camí». Nosaltres, bons amics, també podem dir-ho, car per camins de joia i goig, el cant de l'esperit humil ha arribat des de l'infància a la maduresa, al moment culminant de la nostra autèntica classificació en aquest camp, car començant de res, hem arribat a adquirir a través de conuiu amb altres institucions, noves inquietuts que hem de mirar d'inculcar a tota la nostra joventut local —la meva—, ja sigui en eixa institució, no nostra sino vostra, que representa «La Coral d'avui», o en altres agrupacions de diferent índole i de caràcter juvenil.

Gràcies a l'esforç comú s'ha donat vida (desgraciadament poques són les coses que perduren a la nostra Vila), cosa que semblava impossible «La Coral d'avui» és una realitat; és ben cert que ha tingut els seus alts i baixos dintre el seu historial; però ha superat tot el que s'oposava a la bona marxa de l'agrupació.

«La Coral d'avui», com el seu nom indica, necessita gent d'avui. Jove Tu que vius intensament, recorda't que tu has de ser l'autèntic continuador de tot allò que dóna orgull i satisfacció al teu poble, o deixis enrera tota creació de nova inquietut juvenil.

Reforcem el còs amb el treball; però recordem-nos també de reforçar l'esperit i l'ànima amb altres ocupacions.

En una enquesta jo faria aquesta pregunta: «La coneixença mútua entre nosaltres, ¿perquè no ha arribat?, ¿és que som desconeguts?»

Hi ha un lema que diu: «Treball en comú, profit segú».

Ens cansen les coses. Sí, bons amics, de vosaltres depenen la continuació d'eixes meravelloses coses que al cap dels anys són motiu d'anècdotes i d'enyorances. «La Coral d'avui» viu aquesta època d'idees, rares per uns i magnífiques per uns altres. Feu-la reviuire més encara.

També vosaltres, gent madura, alenteu-nos no econòmic sinó moralment, com aquell que diu: «Apa nois, no defalliu!». Car nosaltres no sabem en l'acceptació que ens teniu.

Jaume CUÑAT

Parlem-ne

En el número anterior de SIO, parlàvem del Camp d'Esports d'Agramunt, del que hi havia hagut anys enrera; però no deíem res del que hauria de ser. Doncs ara parlem-ne aquí.

Al nostre Camp hi cap de tot. Jo pregunto: ¿com està l'assumpte de les piscines, que fa uns anys que es varen començar i encara s'han d'acabar? Jo no sé a que és degut; però si que sé que les piscines del nostre Camp no s'han fet.

Fa uns sis anys que un senyor de Lleida em va dir a mí que estaven aprovades a Madrid; però tampoc s'han fet. Fa un any que es va rebre a l'Ajuntament d'Agramunt una carta del "Delegado Nacional de Educación Física y Deportes", Sr. Samaranch, que també parlava de les piscines del nostre Camp; però tampoc s'ha fet res.

Jo dic si és que hi ha algún senyor que té interès en que al poble d'Agramunt no tinguem piscines, que la joventut no es pugui anar a banyar o tinguin d'anar a unes piscines particulars, o sigui d'una explotació, en lloc de disposar d'unas piscines municipals que, si al cap de l'any queden pessetes, poden servir per fer millores pel poble o posar remei a necessitats, que prou n'hi han. ¿Es que no interessa que la joventut pugui robusta, sana i alegre, tal com ha de ser?

Mireu, fa uns quaranta anys que si preguntaveu a un vell d'aleshores: "Que, no us heu rentat la cara avui?"; us responia: Ja me la rentaré quan plourà!" Jo diria, ¿es que hi han alguns senyors que volen que torni aquell temps?

Perque hem de tenir present que alguns pobles amb menys habitants que ací a Agramunt, que no tenen la sort que el Canal d'Urgell els passi ran les

parets de les cases, i en canvi tenen les seves piscines municipals i en disfruten els del poble i molts veïns que hi van dels poblets de la vora. ¿Perque ací a Agramunt no mirem a veure si d'una vegada es fan les piscines, que serien un gran bé pel poble i sobre tot un gran esport per la joventut?

Jo penso que es podria formar una Comissió que cuidés de fer els treballs necessaris per portar a terme una obra de tanta importància. No demano res que no sigui possible, perque jo mai demano peres a l'oim, sinó que demano peres al perer i llenya a l'om. I jo seré el primer de donar les gràcies si aquesta obra es veu realitzada.

Si faig aquest escrit és perquè mai a SIO ni enlloc, ens han explicat el motiu perque no es fan les piscines. Si ho sabessim, sabriem a què atendren's i no ens caldria dir res.

Amadeu AMIGO PLA

PIENSOS

Ramón
Sangrà
Torres

Teléfono 205
AGRAMUNT

El Ministerio de Agricultura ha dictado normas sobre concesión de préstamos para compra de tierras con el fin de crear explotaciones agrarias viables, y para conocimiento de todos los agricultores afiliados a las Hermandades, extractamos la parte positiva de la Orden de 22 de enero último, publicada en el Boletín Oficial del Estado de fecha 26 del mismo mes.

1.º Se encomienda la tramitación de los préstamos a la Dirección General de Colonización y Ordenación Rural.

2.º Las solicitudes de préstamos se formularán en los impresos que al efecto serán facilitados a los agricultores, pudiendo presentarse indistintamente en las oficinas del Banco de Crédito Agrícola, o en las de la Dirección General de Colonización y Ordenación Rural, o en sus Delegaciones.

3.º Las peticiones formuladas por Agrupaciones de agricultores para la explotación en común se presentarán por conducto de la Hermandad Sindical Local de Labradores y Ganaderos que, con su informe, las elevará a la Dirección General de Colonización y Ordenación Rural. Este Centro requerirá además en tales supuestos el informe de la Obra Sindical de Colonización y Cooperación, o de la Hermandad Sindical Nacional de Labradores y Ganaderos, según el caso.

Si se trata de peticiones formuladas, incluso a título individual, por trabajadores por Cta. Ajena, la Dirección General de Colonización y Ordenación Rural requerirá el informe de la Junta Central de Trabajadores de la Hermandad Nacional.

4.º Los préstamos solamente podrán concederse a los pequeños y medianos agricultores y a los trabajadores por cuenta ajena que mediante la compra de tierras para la que soliciten el préstamo puedan constituir explotaciones viables.

Quedarán en consecuencia, excluidos los titulares de explotaciones agrarias cuya producción final exceda de los límites máximos señalados en el Decreto de Ordenación Rural de la comarca más próxima.

A. A.

(Continuará.)

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda. M Jolonch, 22 AGRAMUNT Tel. 122

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES *Viladós*

Tapizados de Coches y Muebles

GUARNICIONERIA RECASENS

Plaza del Poza, 6 - Tel. 76

AGRAMUNT

Lo Miquel de cal Crich ha mort

per LO PILAR DE LES PERDIUS

Ocasionalment m'assabento de la mort de Miquel Baudina, més conegut per Lo Miquel de cal Crich. M'ha dolgut. Lo Miquel formava part d'aquesta galeria d'homes de forta personalitat que ha tingut Agramunt: La Maria l'Anyés, Lo Manron, Lo Joan dels Cargols, Lo Ramon de la Farmàcia, etc.; homes i dones que, sense saber-ho, han fet de la humilitat la seva gran victòria i el seu gest peculiar. De segur que Agramunt té persones molt més intel·ligents i molt més riques, però cap d'elles passarà al paisatge humà de la nostra vila amb la llibertat, amb la manca de prejudicis, amb la forta personalitat que sempre ha distingit a aquests agramuntins populars. Cada dia crec més que els que s'afanyen a destacar dins la seva comunitat posant en moviment l'exhibició d'una cultura, d'uns cabdals, d'una classe, són els que més anònimament quedaran en el record col·lectiu. Però els que, per una colla de raons ben complexes, han encarnat moltes de les benaventurances, d'ells serà la millor memòria d'aquest món.

Algú que no hagi conegut Lo Miquel de cal Crich potser ens preguntarà què ha fet aquest home per merèixer una recordança distingida. Doncs no res, viure amb una incompresa dignitat, amb una misteriosa fidelitat, amb una infinita senzillesa. Portar carretons carregats de maletes dels viatjants, regar El Pla del Pou, fumar, vigilar qui entrava i qui sortia de la Fonda Crich, dormir en un racó, empaitar la canalla, anar a la farmàcia a comprar espígol, camamilla, tiha o té de roca a qualsevol hora de la nit perquè algun viatjant tenia basca o mal de ventre... Lo Miquel de cal Crich de vegades semblava un objecte, un additament extemporani dins la norma agramuntina. De fet, però, n'era un compàs més del seu ritme; un compàs elemental i primari, però que en posar-se en marxa afinava en tot allò que de més autèntic, de més entranyable, de més substancial tenia Agramunt. I algú altre potser ens preguntarà per què aquesta personalitat. Potser perquè, al fons, tothom respectava aquesta gent senzilla. Era un respecte espontani que tothom exercia sense composicions de lloc. Ningú no els devia res, ni ells debien res a ningú. El respecte era, per tant, gratuït, sortit d'una valoració única i precisament humana.

No m'agraden les notes elegiaques pel que tenen de recordatori sentimental. Però, ¿què se n'ha fet d'aquell Agramunt que cristallitzava en coses tan autèntiques?

L'Home de l'Aigua

Habitualment s'acostuma a fer les entrevistes amb persones que, per una raó o altra, destaquen en un moment donat dins la comunitat on viuen. Nosaltres, fidels a aquesta idea, iniciem avui una colla d'entrevistes amb les persones que, per una raó o altra, són elements necessaris dins la nostra col·lectivitat en la que sobresurten per una dedicació exemplar a uns serveis, a uns oficis, a unes vocacions tan familiars i entranyables que formen el cos més dinàmic, més operant, més important de la nostra vida de cada dia.

Als pobles hi ha homes per a tot; entre tots es fa la feina que demana la nostra col·lectivitat. La vida dels pobles no es fa sola; la fan les persones que hi viuen. De totes elles les més importants són les que s'ocupen d'aquestes feines que no per repetides cada dia ni per senzilles que semblin deixen de tenir un alt nivell de noblesa quan es realitzen amb profunda convicció de la seva utilitat. Ser conscientment útil a la nostra comunitat és el que realment importa. Entre els que aconsegueixen aquesta utilitat amb generosa dedicació, hi ha L'HOMME DE L'AIGUA.

El nostre HOME DE L'AIGUA es encara jove. Sovint el veiem anar pel carrer atrafegat per l'aigua. Aprofitem un moment que passa per davant de casa nostra per a xerrar una estona amb ell. I la cosa va més o menys així:

—Alguns ja sabem com us dieu, però no tothom, sobre tot molts dels lectors de "SIO"...

—Doncs em dic **Jaume Farreny i Castellà**

—El vostre aspecte és de molt bon veure...

—Si us referiu a l'edat, ja en tinc 41.

—I sou casat?

—Sí, amb dos fills.

—La vostra feina reb algun nom especial?

—No, no té cap nom especial. Tècnicament pertencixo a **Obres i Serevix locals**.

—I això de l'Home de l'Aigua, què us sembla?

—Poc m'encaparra; és com una mena de renom.

—Fa molt temps que us ocupeu d'aquesta feina?

—Encara no arriba a un any i mig. Concretament vaig començar a l'octubre del 1968.

—I com l'aconseguiu?

—Per oposició. Van sortir dues places a cobrir i...

—Voleu dir que va passar per una mena d'examen?

—Doncs sí. Els concursants van haver de passar per una prova consistent en una redacció i en aplicar les quatre regles.

—Per tant, la vostra feina no la pot realitzar un analfabet, sinó una persona que, com a mínim, sàpiga llegir, escriure i les quatre regles. Molt interessant. I aquesta feina en què consisteix?

—Es una feina una mica complexa doncs abasta des d'obrir i tancar les aixetes cada dia i totes les vegades que calgui, fins a la vigilància dels dipòsits elevadors, esment del bon funcionament dels motors i d'altres aparells i de resoldre totes les dificultats que puguin sorgir.

—Fa poc es celebrà el centenari de la construcció del Canal d'Urgell; per tant, el vostre ofici no pot tenir més de cent anys. Ens voldrieu dir alguna cosa sobre això?

—Crec que la distribució de l'aigua potable a la nostra vila data de l'any 1902, si bé en els rentadors públics hi ha una inscripció de l'any 1882, que podria determinar l'antiguetat d'aquest servei.

—I de qui depeneu, vós?

—Del Cap de Personal de l'Ajuntament, el senyor secretari.

—El vostre lloc l'hauran ocupat molts d'altres Homes de l'Aigua. Abans de vós, qui hi havia?

—El meu antecessor ha estat en **Silvestre Bonet**, persona vinculada al servei de l'aigua durant molts anys, tants que es pot considerar com una mena d'institució. Ell va ser el meu mestre, i de la seva gentilesa, paciència i bons consells ho he après tot, i en guardaré un bon record i un profund agraïment tota la vida.

—Ara potser us sorprendreu de la pregunta que us vaig a fer, però vós ja sabeu que el periodista és de mena tafanera. Amb tot, però, esteu autoritzat a contestar-me xiulant, si ho preferiu.

—Què voleu saber?

—El què cobreu.

—Cobre el que la llei estableix. Els empleats municipals cobrem segons el que estableix la llei i segons la categoria.

—No heu xiulat, però quasi, quasi, eh? Bé, suposo que deuen estar assegurat, no?

—Ho estic amb es mateixos drets que un altre obrer qualsevol d'una empresa particular, encara que d'una altra manera una mica llarga d'explicar.

—I també teniu vacances?

—Es clar; quinze dies.

—Potser algú voldria saber les hores que hi dediqueu a la feina...

—El meu és un servei permanent; no hi ha hores, o, millor dit, les hores no compten. Una averia elèctrica pot fer-me perdre una nit.

—Es compren que sigui així en ser l'aigua un element bàsic per la vida moderna. Sens dubte el vostre servei és important. Però, permeteu-me que us faci una altra pregunta també indiscreta...

—Una altra, encara?

—Ja sabeu que podeu...

—Xlular.

—Això mateix. Bé, al gra: ¿vós beveu aigua o vi?

—Quines coses! Com molta gent: aigua o vi, segons les hores del dia.

—Si encara no fa un any i mig que teniu aquesta col·locació, es de creure que abans teníeu una altre ofici...

—Es clar, no vivia pas de l'aire del cel; feia de paleta.

—I molts sabem que ereu un bon paleta, i va ser una llàstima que ho deixessiu...

—Les circumstàncies manen, i de vegades les coses es presenten...

—Interveniu en altres feines del Municipi?

—Tota la meua feina es mou al voltant de l'aigua, encara que en distints aspectes.

—Quan aneu mudat, vull dir quan tot l'Ajuntament es posa de festa i l'alcalde surt al carrer amb la vara a les mans i el vestit de la festa major, ¿vós us poseu algun uniforme?

—Sóc un empleat públic que, com us he dit abans, no conec horari i per tant, tampoc festes. Què en faria d'un uniforme jo, eh?

—Trobo que sou un home de diàleg franc i àgil. No us voldria ensabonar, però em sembla que deueu saber quelcom més que llegir, escriure i les quatre regles...

—Gràcies per la gentilesa, però és que sempre he estat molt aficionat a la lectura i a la música i al folclore, fins i tot a la sarsuela.

—Ara concretant sobre l'aigua: ¿se'n gasta gaire a Agramunt?

—Molta; oscila entre 700.000 i 1.100.000 litres diaris, o sigui un promig d'uns 900.000 litres diaris durant l'any.

—En què creieu que es gasta més: per beure, per la cuina, per la bugada, en regar flors, per l'higiene personal...?

—Es difícil de dir com es gasta, però bona part en l'higiene, la bugada, etc.

—L'aigua que ens ven l'Ajuntament no sempre es d'una qualitat massa excellent, sobre tot quan es tanca el canal. Ara, darrerament, hem tingut una aigua amb un gust...

—Sí, d'aigua crua.

—Això potser es podria resoldre amagatzemant més aigua per aquestes emergències. Quina capacitat tenen els nostres dipòsits? Quan dura l'aigua en ells amagatzemada?

—La capacitat és de 9.000 metres cúbics i dura uns onze dies. Això en teoria; a la pràctica s'ha de comptar que els dipòsits tenen algunes pèrdues.

—La red de distribució és la mateixa o es va modificant?

—No, és per a sempre. Hi ha les naturals reparacions, es fan nous ramals i es canvia tot el que es creu necessari pel bon funcionament i rendiment. En fi, hi ha moviment.

—Segons tenim notícies, ara es canvien els comptadors, ¿per què?

—Es convenient per molts motius, sobre tot perquè s'han

trobat comptadors pels que era molt difícil de passar-hi l'aigua; això i certs estats deficients han aconsellat el canvi. Al final tot millorarà i tothom estarà content.

—Bé, no sé pas que podríem preguntar-vos més. L'espai s'acaba. Potser alguna anècdota. Si, ¿en voldríeu explicar alguna?

—N'hi ha moltes, però..., ja sabeu. Una petita anècdota és el que em va dir un amic: «Noi, aquesta aigua té molt mal gust; per mí que hi poseu clor.» Li vaig explicar que el gust era d'aigua crua, i em contestà: «I tu que saps si hi posen o no hi posen clor?» Si jo no ho sé, no sé pas qui ho deu saber...

—Perdoneu la meua indiscreció. Ara potser, per acabar, voldríeu dir alguna cosa sense que us preguntessin res...

—Voldria dir que malgrat les moltes inconveniències de la meua feina, gràcies a la manera a com els veïns es comporten amb mí, puc assegurar que la tasca resulta agradable. Gràcies.

GREC

«Del meu recull»

Reflexions

Quant un home es trova sol
i reflexiona un moment,
sembla que trovi consol
exposant son pensament

D'una forma neta i clara
sol fer-se un bon repàs,
d'eixa vida un xic amarga
esperant ja son traspàs.

Si el balanç de llur història
resulta del tot transparent,
¿qué hi fa que pena i glòria
fineixin dins un moment?

El final de la trajectòria
que tenim tots assignada,
tant es sia parentòria
com que sia retrassada.

Procurem que la consciència
estigui de culpa ben neta,
i posem amb evidència
tota la feina ja feta.

Si és aixís, no hi ha perill
de que'ns vingui cap trestorn,
i procurem sia espill
el que fem a nostre entorn.

JOSEP SOLDEVILA

Discutir de Fútbol

Casi simultáneamente, en los mismos días, nos enteramos a través de la prensa, de dos noticias que deberían obligarnos a seria y profunda reflexión: la primera, la de un joven jugador perteneciente a categoría regional que fue muerto acribillado a balazos por sostener en amical conversación que su equipo era el mejor de su grupo, conforme al parecer había demostrado recientemente al vencer claramente a su contrincante más caracterizado.

La otra: Que el fabuloso Pelé, acababa de marcar el gol número mil de su vida deportiva y tal record motivó la interrupción del encuentro; que el fanático público invadiera el terreno de juego y paseara al negro autor de la hazaña en volandas por el mismo estadio, pese a toda la autoridad del árbitro que se las veía y deseaba para contener la euforia de unos aficionados y proseguir el juego del que tal hecho no era otra cosa que un incidente más. Luego las Federaciones y Clubs más representativos del orbe entero, cursaban telegramas de felicitación, como si del gol en cuestión dependiera la salvación del mundo. Y las Autoridades máximas del país organizan festejos y actos diversos para conmemorar tan insólito hecho.

Si analizáramos fría y serenamente estos hechos y otros múltiples de menor importancia que en cada jornada dominguera se producen por estos campos de Dios, llegaríamos sin duda a la conclusión de que el deporte, y quizá en su grado máximo el fútbol, se está desorbitando de una manera alarmante; parece escaparse del control de Federaciones y Organismos que lo regulan y apoyan; pierde su condición de juego noble en el que solamente pueden existir las tres vertientes de ganar, empatar o perder en digna lid, empleando para ello la técnica, la preparación física, la habilidad y en última instancia la suerte que también cuenta a veces en determinados lances del juego.

Cuando nuestro equipo favorito pierde un determinado encuentro, aceptamos a regañadientes la derrota, intentando, en principio, buscarle todos los atenuantes imaginables, culpando a la mala suerte, a la actitud más o menos incorrecta de determinado jugador, al pésimo arbitraje o a mil diversas causas; pero cuando tal hecho se produce reiterativamente, agotando la paciencia, no buscamos la solución en tan nimios detalles y solicitamos y exigimos a voz en grito, la cabeza del entrenador, la dimisión de las Directivas, la reforma total y absoluta de todo el sistema y otras posturas extremadamente violentas que en definitiva a nada práctico conducen, en lugar de examinar con seriedad las causas que producen tal estado de cosas, con el fin de darle la solución lógica y necesaria que el mal exige. Pensemos en todo momento que la pasión ha sido y será siempre mala consejera.

Hemos creado ídolos y al fallarnos, porque nadie está libre de errores, no queremos aceptar nuestro fracaso. La pasión nos ofusca e impide ver con meridiana claridad las raíces del mal al que se debe atacar por quien corresponda, pues nosotros discutiendo y peleándonos no aplicaremos el remedio oportuno.

Creo sinceramente que nuestra postura está desenfocada; que no vale la pena el pretender acciones heroicas en defensa de tales nimiedades. El deporte hay que aceptarlo como tal, como entretenimiento sujeto a las veleidades del juego, pero exento de esa desmesurada pasión que nos conduce al ridículo, anulando nuestra personalidad para convertirnos en reos y cómplices de posturas tan estúpidas y deplorables como las que comentamos.

D. ROIG BALASCH

Autocares TORRES de Pradell

VENDE

una casa situada en la Plaza Mayor del pueblo, de 160 m.², agua y luz, 3 pisos y desván, libre de inquilinos, con muchas facilidades, por el precio de 25.000 ptas.

Otra casa, también en la Plaza Mayor de Pradell, de 95 m.², con 2 pisos, agua y luz, libre de inquilinos, por 15.000 ptas, con grandes facilidades de pago.

Una finca de 9 porcas, regadío a 500 m. de la Carretera de Balaguer-Agramunt, en el Término Municipal de Ventosas, oportunidad para una granja, por sólo 15.000 ptas., con facilidades.

MAQUINARIA

AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

ESTACION SERVICIO

AGRAMUNT

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

El Cinema: ¿és formatiu o deformatiu?

Al llarg de la Història de la Humanitat els grans pensadors han considerat que es necessiten les imatges per entendre les coses. En el cinema es pot veure a més de la cosa física, la vida des d'un punt de vista més objectiu que en una novella o crònica, i ens pot influir més directament tant en bé com en mal. Quasi podem afirmar que el cinema ha arribat juntament amb la televisió a ser el mitjà més eficaç d'influència ideològica.

L'estadista rus Lenin deia: «Si voleu canviar la manera de pensar del món, ho haureu de fer mitjançant el teatre i el cinema.»

El fet que a la nostra vila es passen pel·lícules d'autèntics valors artístics i ideològics, pot ser un motiu de reflexió de la nostra actitud davant de la pantalla. Què en sabem de cinema? Què hi anem a buscar? ¿Procurem informar-nos o dialogar sobre alguna pel·lícula determinada? ¿Ens preocupa o interessa el fet que pot influir en la nostra manera de ser i de comportar-nos com a persones? Són moltes les preguntes que ens podem fer, però intentem buscar algunes respostes i analitzem una mica com pot influir el cinema en nosaltres.

A títol històric podem dir que l'any 1822 s'inventà la fotografia que etimològicament vol dir *art d'escriure amb la llum*. L'any 1895 és el de la invenció de la cinematografia o *art d'escriure amb el moviment*. I l'any 1929 apareix el cinema parlat o sonor. Amb aquest procediment el cinema ha arribat a posseir un llenguatge gairebé complet. S'ha arribat a dir que és una màquina que dirigeix consciències. I realment, més que els immensos escenaris, més que els capitals invertits, el que impressiona profundament és l'influxe que té sobre milions de consciències humanes. Sense ni sospitar-ho, una pel·lícula

pot modificar les conviccions i fins i tot transtornar la sensibilitat de l'espectador.

Ens podem preguntar: ¿el cinema com actua amb tant de poder sobre l'home? Des del moment que la serió comença s'obliden totalment del treball, de l'estudi, de tota mena de preocupacions. Tot queda lluny, s'entra en una actitud de relax, de total receptivitat.

Des de les primeres imatges, l'espectador se sent transportat a d'altres llocs de l'espai i del temps. Durant una pel·lícula hi ha uns factors que actuen constantment sobre l'espectador. La intimitat: la càmera capta els moments més íntims de la vida. Ensenya la vida des dels angles més variats i impressionants. Deixa al descobert la sensibilitat, la mentalitat; ens introdueix en el cor misteriós de la mateixa naturalesa. La intimitat: la història més trivial i simple pot arribar a adquirir un patetisme extraordinari. Arribem a tastar la dura realitat del mal i del sofriment. L'encís: el cinema és un art transformatiu, parla als sentits i a la intuïció més que a la raó. L'irreal es revesteix de formes reals. L'espectador s'arriba a identificar amb els personatges fins al punt que no és ell mateix; viu un drama distint al seu. D'això podem deduir que el cinema entra en uns perills i unes aventatjes. Els perills poden ser físics, perquè pot produir fatiga visual i nerviosa. Perills psíquics perquè som incapaços de classificar i de seleccionar les millors i les més útils imatges si se'ns donen a un ritme accésiu. Perills morals: tots sabem que perquè un film tingui èxit, els productors no miren res i procuren complaure al públic. I així veiem aquestes pel·lícules que exalten la violència, l'odi, l'erotisme. Hem dit també que té unes aventatjes perquè respon a la necessitat de descans. Molt espectadors van al cinema per distraure's. És molt freqüent

que el cinema sigui un portador de bellesa: documentals artístics, obres mestres, guions magnífics sobre la llibertat, l'amor, Déu... L'espectador de bon cinema no es fia de la publicitat. Una pel·lícula insubstancial tindrà molta acceptació si es presenta amb formes atrevides; mentre que una pel·lícula bona, però poc provocativa, potser no trenqui la muralla de la indiferència.

En el Concili, en el decret sobre els medis de comunicació social, recomana a tothom «però sobre tot als joves, que adquireixin l'hàbit d'imposar-se mesura i control de si mateixos; que s'esforcin en comprendre el que han vist, escoltat o llegit; que parlin com educadors i persones competents i que aprenguin a tenir criteris segurs». Un cristià ha d'abstenir-se d'assistir a la representació de desordres greus: sadisme, erotisme, pornografia, ridiculització de les religions... Segurament que algú dirà: Així no es pot anar mai al cine! Això és una exageració; com a nota informativa podem dir que de 400 films projectats anualment a França, n'hi ha com a màxim una dotzena que són refusats i una vintena no aconsellables. Encara en queda per elegir! El Decret Conciliar aconsella «Adquirir una formació i pràctica apropiades i específiques. Es necessari, doncs, animar i multiplicar les iniciatives que van cap aquest fi, sobretot aquelles que fan referència als joves».

Resumint, la missió que ha de tenir una pel·lícula ideal és, no que respongui als desitjos de l'espectador, sinó que li formi una intel·ligència recta com en moltes pel·lícules hem vist que és capaç de fer-ho.

Mossèn Josep

Lápidas para Nichos

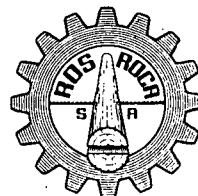
de los mejores escultores de Cataluña

No esperes a los últimos días para recordar a los tuyos

Rapidez, buen servicio, economía....

FUNERARIA ROMÁ

Merced, 19 AGRAMUNT Teléf. 160

LA INDUSTRIA DEL REMOLQUE

Habitación 227

El Supositorio

Me admira como pequeñas causas algo así como la falta de un simple y supositorio de glicerina, pueda desencadenar, en algunos casos, una pequeña tragicomedia.

La Sra. María está nerviosa porque como resultado de su obligado descanso se le han paralizado sus funciones fisiológicas. Ordenada como es, esto se le antoja una catástrofe que pone en un brete todo el orden físico de su controlada humanidad.

Para remediarlo, y desde primeras horas de la mañana, está pidiendo a todo ente que asoma la cabeza, un supositorio. Como su miopía es tan acusada, igual lo pide a las enfermeras (que ante su reiterada insistencia no le hacen caso) que a la encargada de la limpieza o a la señorita del Servicio de Comidas. Y así una y otra vez el supositorio va adquiriendo proporciones insospechadas.

Mientras el día va avanzando el desasosiego de la Sra. María va aumentando desorbitadamente y amenaza con convertirse en una pequeña tragedia.

Las enfermeras, todas jóvenes, se divierten un poco con su impaciencia que no consideran justificada y... no le dan el supositorio.

Por la tarde el supositorio se había convertido en una obsesión y el conseguirlo cuestión de vida o muerte.

De seguir así la noche se presentaba con unas perspectivas inquietantes; pero agudicé el ingenio y conseguí la solución.

Tenía yo un supositorio sobrante que no había usado la noche anterior. Le quité su envoltorio y se lo ofrecí. El efecto fue casi instantáneo ¡por auto-sugestión, naturalmente!

Y la Sra. María se tranquilizó al fin y dormimos sosegadamente.

TERESA

Movimiento Demográfico

* * *

Mes de Febrero

NACIMIENTOS:

José M ° Cahelles y Pagán	día 2
Rosario Ribó y Fitó	- 14
Concepción Granados y Rives	- 27

DEFUNCIONES:

Francisco Boncompte Ribalta	
69 años	día 13

* * *

Lluvia del mes de Febrero
de 1970.

Mes negativo

DIOSDADO PONT

Tintorería BATET
Tintorería de Agramunt

CINE AVENIDA - AGRAMUNT

Días 18 y 19 de Marzo - Doble acontecimiento cinematográfico

1.940: nunca hombres y mujeres de esta tierra realizaron una hazaña tan heroica

LA BATALLA DE INGLATERRA

Una producción HARRY SALTZMAN para UNITED ARTISTS, dirigida por GUY HAMILTON
FILM presentado en AGRAMUNT por C. B. FILMS que muy en breve ofrecerá el clamoroso éxito

EL GRADUADO

WARNER BROS presenta al público de Agramunt su
primera gran producción en 70 mm. de JACK L. WARNER

CAMELOT

Nunca como ahora, el cine supo reflejar tanta belleza. Con CAMELOT nadie duda que el cine es arte
UN ARTE QUE EN LA PRESTIGIOSA PANTALLA DEL AVENIDA HALLA SU ADECUADO MARCO.

(Hacemos público nuestro agradecimiento a WARNER BROS-SEVEN ARTS por la confianza depositada en nosotros al cedernos para su explotación en nuestro local de su copia en 70 mm CAMELOT).

MUNDIAL FILM que presentará a Vds., y en 70 mm. «EL ORO DE MC. KENNA» y «FUNNY GIRL»
prepara para su inminente estreno en AVENIDA

SENTENCIA PARA UN DANDY

con LAWRENCE HARVEY y MIA FARROW

Club de Ajedrez

En nuestro número anterior dábamos cuenta de la cercana finalidad del Campeonato provincial que se estaba acabando y como consecuencia de haber terminado, vamos a hacer una relación de algunos pormenores aunque sucintamente detallados, quedamos en un lugar bastantamente decente, no tanto como hubiésemos deseado, pero el juego es así, obtuvimos el 65 por 100 aproximadamente, y por ello ya estamos satisfechos, hemos pasado pues, mitad y más, ¿qué podríamos desear ante un Club jovencísimo? No más.

Participaron en él los Sres. D. Miguel Suárez, D. Angel Mas, D. Ramón, Berqués, D. Paulino Ribera, D. Juan Vilasarau, D. Ramón Viladomat, D. Jaime Brils, D. Jaime Serra, D. Carlos Farený, D. José Camins, D. Antonio Solanes, D. Emilio Curiá y D. José Carreras. Todos sin distinción mostraron su buena voluntad para colectar el mejor resultado, hay que añadir a algunos de estos jugadores a más de la voluntad su prestancia al traslado de los participantes con sus vehículos cosa que lo agradecemos muchísimo y en espera de ello sirva de estímulo y se agrande la plantilla del Club.

Volvemos a insistir y recordar que nuestro Casino es, al menos para mí, el mejor local del mundo, ya que en él se vive, se recrea uno a sus anchas y ahora decorado con gran esmero del Sr. Amigó, está estupendo, todos sin distinción lo debemos mirar así y para ello nada mejor que conservarlo, guardarlo, el mobiliario que dispone es precioso, tener cuidado sobre todo los fumadores que ya hay algunas sillas y mesas quemadas, es fácil eludirse y zafarse de una responsabilidad que por por ende, nadie le descubriría aunque le viese, pero queda el honor y el orgullo de todo buen Agramuntés de mirar por sus propios intereses, pido disculpas pero es así como se quiere a Agramunt, conservándolo a fin de que los visitantes tengan para recrearse a sus anchas hasta el extremo de fecilitación, nosotros los jugadores de ajedrez, somos los más indicados a recordar entre sí, toda vez que existen otras mesas de distracción que también puedan ser causa de estos desperfectos.

J. CARRERAS

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en General.

Gestoría FEIXA

Zapatería, 1

AGRAMUNT

Un lloc als refranys

- Aigua de març, herba als sembrats
- Ni dona desvergonyida, ni plana pel març florida.
- Quan el març fa de maig, el maig fa de març.
- Març ventós i abril plujós, fa ser al pagés orgullós.
- De flor de març, fruit no n'houràs.

Exclusivitats - Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers
TAILLEUR SASTRE

Avda Carlemany, 79
Telèfon 103

LES ESCALDES
Valls d'Andorra

FABRICACION Y VENTA DE
PANELES DECORATIVOS

en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición
Pisos, etc.

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch, 34 - Teléf. 248

El Municipio

Por la Comisión Municipal Permanente, en Sesiones celebradas durante el mes de Febrero de los corrientes, se adoptaron los siguientes acuerdos:

Aprobación de facturas.

Son aprobadas las siguientes: Una de Lorenzo Saura por importe de Ptas. 1.230; otra de Estación Servicio Agramunt, por Ptas. 1.832; otra de Hermandad de Labradores de 5.775 Ptas. y otra de Club Baloncesto de 1.350 Ptas.

Licencias Obras Menores.

Son concedidas las siguientes:

A D. Pedro Beas González, obras interiores en casa de su propiedad, sita en C. Calabaza

A D.ª M.ª Teresa Puigpinós Bosquet, obras ampliación y reforma casa sita en Arrabal S. Francisco n.º 6

A D. José Martorell Badía, construcción de 2 badenes en Avda. Mariano Jolanch

A D. Juan Cases Cucurull, reconstrucción de una pared en un corral en Arrabal de Puigvert

A D.ª María Valls Mases, obras interiores en casa sita en Pl. Mayor.

Licencias apertura establecimientos.

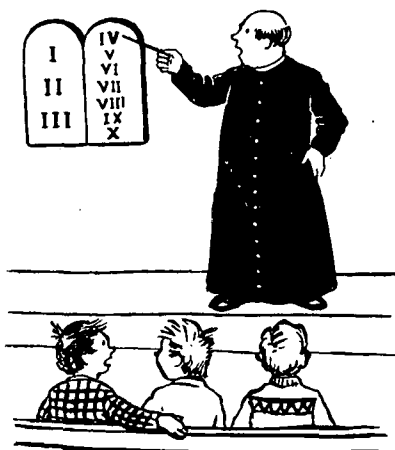
Se autoriza a D. Felipe Oñá Grasa la apertura de un establecimiento destinado a planchistería en la Avda. M. Jolanch

Conexión Red General Aguas

Son autorizados para hacer conexiones, previo pago de los derechos correspondientes, los vecinos D. Juan Pampalona Peralba y D. José Luis Baró Hernández, denegándose la solicitud de D.ª Adelina Carreras Roca

Obras Mayores

Se concede Licencia Municipal para construcción de un piso vivienda a D.ª Ana Jou Barnola, en la Avda. Mariano Jolanch n.º 53

CATECISMO

-... el IV, Honrarás padre y madre.
- Este cura es del Antiguo Testamento, ahora es... «Honrarás hijo e hijo»

Atracciones en la vía pública.

Se autoriza a D.ª Claudia Morera Solé, la instalación de un carrusel de caballitos en la Pl. Pozo

Aprobación facturas.

Una de Bayer Hnos. y Cía por Ptas 856; dos de Hnos Villaró por Ptas. 13.750 y 20 500 respectivamente.

Licencias Obras Menores.

Son concedidas las que a continuación se expresan:

A D. Jaime Serra Serra, obras de ampliación casa sita en Ctra. Artesa.
A D. Alfonso Fernández García se le autoriza revoco y pintado de un local comercial sito en Avda. M. Jolanch, 18

A D. Juan Pintó Estany, obras interiores en casa sita en C. Calabaza.

A D. Ramón Granés Vila se le autoriza la construcción de un cubierto en Arrabal de Puigvert, con prohibición de destinar los locales a granja avícola y porcina

Permisos ocupación vía pública con atracciones

Se autoriza a la Empresa Amorós Silvestrini la actuación circense para el próximo día 17 de Mayo y a D. Enrique Castellá Badía la instalación para las próximas fiestas de Pascua, de un baby infantil.

Retribuciones Funcionarios administración local y normas complementarias sobre formación de presupuestos Corporaciones locales para Ejercicio de 1970

Se dió lectura íntegra del Decreto Ley de 23/1969 de 16 de Diciembre, Decreto 3215/69 de 19 de Diciembre, Orden del Ministerio de la Gobernación de 22 de Diciembre de 1969 y Circular de la Dirección Gral. de Admón. Local de 4 de Febrero de 1970, relativas a medidas transitorias haberes- funcionarios y formación de presupuestos, acordando por unanimidad dar cumplimiento a las mismas, y confeccionar el Presupuesto ajustando a los preceptos contenidos en estas disposiciones, para someterlo con posterioridad a la aprobación del Ayuntamiento Pleno.

Adquisición terrenos acceso Campo Municipal Tiro Plato

Se acuerda adquirir 200 m de terreno propiedad de D.ª Nieves Carné Guu para ampliación acceso Campo de Tiro.

Exija para su ropa
el lavado en seco.

Tintorería SALAS

Sió, 29

se lo garantiza

Le recordamos que también
limpiamos cortinas,
alfombras y mantas.